

Arrest

nr. 65 343 van 2 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.-M. MANESSE, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 maart 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kosovaars staatsburger van Albanese origine te zijn, afkomstig uit het dorp Jabllanica (Kosovo). In 2008 wilde u in het dorp grond huren van S. S., een achterneef. U betaalde hem 400 euro, maar N., een andere neef van S., betaalde meer en mocht bijgevolg de grond bewerken. U nam dit niet – ondanks het feit dat S. u het geld terugbetaalde – en sprak hem daarop aan. Vervolgens ontstond een ruzie waarbij u S. sloeg. S. belde de politie en u vluchtte weg naar Berliq (Kosovo), alwaar uw zus Kumrije woonachtig is. Nadien werd u gezocht door de politie, alsook door S., die wraak zou willen

nemen op u. Omdat u schrik had van S., bleef u tot aan uw vertrek bij uw zus te Berliq wonen. U verliet er amper het huis. Uiteindelijk besliste u op 15 maart 2011 naar België te vertrekken, alwaar u op 17 maart 2011 aankwam. Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u een UNMIK geboorteakte neer, uitgereikt op 26 maart 2007 te Gjakove.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, alsook de elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt, dat u Kosovo diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde probleem met uw achterneef, S. S., niet het inter-persoonlijke, gemeenrechtelijke en lokale niveau overstijgt. Het gaat louter om een huur/grondgeschil dat ontaarde in een banale ruzie, waarbij u S. hebt geslagen (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 11-12). Dat S. zich tengevolge van dit gevecht in een wraaklogica overeenkomstig de regels van de Kanun zou bevinden, wist u op geen enkele manier aannemelijk te maken. Ten eerste wist u niet wat S. exact tegen u wilde ondernemen (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 18-19). Zo verklaarde u enerzijds dat het niet om bloedwraak ging (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 22), maar stelde u anderzijds dat S. u eveneens wou slaan en dat hij met u wilde afrekenen (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 11; 16; 19). Verder stelde S. nooit enige handeling waaruit blijkt dat u voor uw leven dient te vrezen. Zo contacteerde hij na het voorval gewoon de politie (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 15-16). Nadien kwam hij verscheidene keren langs bij uw ouders om te informeren waar u zich bevond (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 16). Hij gaf echter nooit aan u te willen vermoorden en koesterde ook geen wraakgevoelens jegens andere mannelijke familieleden, zoals uw broer Romo (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 16; 20). Hij had enkel een probleem met u (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 18-19). Daarenboven was hij ook bereid u te ontmoeten om een oplossing te vinden. U ging daar echter nooit op in omdat u vermoedde dat S. iets van plan was (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 21-22). Tot slot dient nog aangehaald te worden dat uw verklaring vanaf 2008 steeds binnenshuis te hebben geleefd, allesbehalve overtuigt. U gaf immers duidelijk aan dat u maandelijks een bezoek bracht aan uw zussen S., X., H., en V., te Prizren, Peje, Lluke en Strelc (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 5). Dat u uw zussen enkel 's nachts zou bezocht hebben, overtuigt evenmin, daar u dit pas opwierp nadat u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 7). Gelet op dit alles dient besloten te worden dat uw probleem louter een geschil met een andere privé persoon betreft en dat uw vrees om het slachtoffer te worden van (bloed- of ere-) wraak voornamelijk berust op vermoedens uwentwege. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u bij eventuele problemen met S. geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo verklaarde u nooit bescherming te hebben gezocht, noch enige klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten, omdat u schrik had dat ze u in de gevangenis zouden steken tengevolge van de klacht die S. in 2008 tegen u had ingediend (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 15-17; 22). Ook uw familie liet na klacht neer te leggen tegen S. (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 17-18). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, temeer daar u verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Kosovo (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 22). Tot slot kan in dit opzicht nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient; en wordt door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in

Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit voornoemde informatie blijkt tenslotte ook nog dat de KP zich specifiek met het probleem van bloedwraak bezighoudt en effectieve bescherming geeft aan mensen die mogelijk het slachtoffer zouden kunnen worden van (bloed)wraak. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u zich bij eventuele (nieuwe) problemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten, of tot de internationale bijzondere politie-eenheden voor het verkrijgen van afdoende bescherming. Ten slotte zijn de door u aangehaalde problemen van louter lokale aard. Zo verklaarde u dat u in Kosovo nooit met iemand problemen kende en dat u in het geval van terugkeer enkel S. vreest (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 22; 24). Tevens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Gevraagd waarom u dit niet zou kunnen, stelde u geen ander conflict te willen en verklaarde u dat S. u overal in Kosovo zou kunnen vinden (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 23). Dit zijn echter blote beweringen, met een hypothetisch karakter, die u niet aan de hand van objectieve gegevens wist te stoelen. Gevraagd waarom u zich niet terug bij uw zus te Berliq kon vestigen, of bij één van uw andere zussen op voornoemde locaties, wist u evenmin een aannemelijke verklaring te formuleren. U stelde enkel dat u reeds te lang bij uw zus woonde en dat u bij uw andere zussen niet terecht kon (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, p. 24). Nergens blijkt echter uit uw relaas waarom u niet bij u zussen te Prizren, Peje, Lluke en Strelc terecht zou kunnen. S. kwam u daar immers nooit zoeken (Gehoorverslag CGSV, 29 april 2011, pp. 16). Bijgevolg bestaan er op heden geen afdoende redenen waarom u zich niet elders in Kosovo zouden kunnen vestigen.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de “Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht”. Voorts wordt zowel in een tweede onderdeel van het eerste middel als in het tweede middel de “Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel” aangevoerd. In het derde onderdeel van het eerste middel wijst verzoeker op “het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing”.

2.3. Verzoeker verwijst naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat “Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting (...) De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer hij de gegevens, die hij gaat gebruiken om zijn beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe

moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. (...) Het horen van verzoeker kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.” Voorts citeert verzoeker algemene rechtsleer met name M. Desomer, *De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage* (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).

2.3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker werd nuttig gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, kon een vragenlijst opmaken en werd nogmaals uitgebreid ondervraagd op het Commissariaat-generaal. Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen noch dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan.

2.3.2. Voor zover verzoeker meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.3. Wat het recht tot inzage betreft waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoeker bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat hij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer een beslissing werd genomen of vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoeker heeft voor het eerst elektronisch op 12 mei 2011, dus na het ontvangen van de bestreden beslissing, een verzoek tot inzage gericht tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl hij op de hoogte was van de oproeping tot verhoor. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoeker in casu benadeeld werd. Bijkomend kan worden toegevoegd dat de inhoud van een asioldossier en van de gehoren in essentie door verzoeker zelf worden bepaald in die zin dat de bewijslast bij verzoeker ligt en hij alle nuttige informatie ter staving van zijn asielaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. Verzoeker is aldus op de hoogte van de gegevens die door verwerende partij worden gebruikt bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal.

2.4. In zoverre verzoeker zich tevens op een nuttige wijze beroept op de “*schending van de materiële motiveringsplicht*” wordt het beroep verder vanuit dit oogpunt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker laat na zijn voorgehouden identiteit te adstrueren aan de hand van originele identiteitsstukken met foto. Hij legt enkel een geboorteakte neer waarvan niet kan komen vast te staan of dit stuk hem aangaat. Verzoeker beweert over geen identiteitskaart of paspoort te beschikken en verklaarde aanvankelijk dat hij *“was van plan om dat aan te vragen, maar ja”* doch beweerde daarop dat hij de documenten *“wel aangevraagd”* heeft, maar *“kon ze niet gaan afhalen”* omdat *“Ze bleven mij de hele tijd volgen. Ik kon niet in het openbaar rondlopen”* (gehoorverslag CGVS, p.7-8), wat ook in strijd is met zijn verklaringen dat hij zijn zes zussen, die op verschillende plaatsen wonen, ook na het ontstaan van zijn problemen in 2008 nog maandelijks kon gaan bezoeken (gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoekers verklaringen inzake de aard van de aangevraagde documenten zijn evenmin coherent (enkel een paspoort of een paspoort en identiteitskaart, zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Verzoekers verklaringen ongedocumenteerd naar België te hebben gereisd worden niet aannemelijk gemaakt. In zoverre verzoeker naar België reisde met de auto dient hij op bevattelijke wijze aan te tonen hoe hij de strenge grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone kon omzeilen. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoeker bereid was een smokkelaar 3800 euro te betalen om hem naar België te brengen en zijn broers hiervoor al hun vee verkochten terwijl dit volstrekt nutteloos was aangezien verzoeker geen problemen had met de Kosovaarse autoriteiten en volkomen legaal kon reizen. Voorgaande vaststellingen halen verzoekers algehele geloofwaardigheid onderuit, en wijzen op bedrieglijk handelen.

3.3. Verzoeker verklaarde Kosovo te hebben ontvlucht omwille van een uit de hand gelopen conflict met een achterneef. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers asielaanvraag niet aannemelijk wordt gemaakt, en zijn asielmotieven uitsluitend van interpersoonlijke, gemeenrechtelijke en lokale aard zijn. Immers de waarachtigheid van de ontaarde ruzie over huurgronden in een familievetete en wraak worden geheel ontkracht door verzoeker zelf nu hij verklaarde dat zijn neef meteen naar de politie ging, en dus geen wraak uitsprak, dat deze neef een bemiddeling voorstelde en dat de neef wilde helpen door een andere huurgrond te zoeken. Dit is bezwaarlijk de houding van een onverzoenlijk familielid. Daarbij verklaarde verzoeker tegenstrijdig met zijn bewering dat hij sinds 2008 ondergedoken moest leven, dat hij maandelijks op bezoek ging bij zijn vele zussen. Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met een familielid, kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij meent om die reden nood te hebben aan internationale bescherming. Voor zover verzoeker betrokken raakt bij een familiaal of gemeenrechtelijk conflict en vreest voor vergeldingsacties nadat hij een achterneef geslagen heeft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervoor bescherming zoekt bij zijn nationale autoriteiten. Een asielzoeker dient immers alvorens internationale bescherming aan te vragen eerst alle nationale beschermingsmiddelen uit te putten. De waarachtigheid van de aangebrachte problemen in Kosovo wordt dan ook ondergraven nu uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de algemene situatie in Kosovo na de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat de Kosovaarse politie performant is, doeltreffend optreedt en bescherming biedt aan de bevolking. Aldus had verzoeker wel degelijk de mogelijkheid op nationale bescherming maar heeft hij vrijwillig nagelaten

hiervan gebruik te maken. Waar verzoeker verklaarde dat hij vreesde gearresteerd te worden omdat zijn rivaal eerst tegen hem een klacht had ingediend omdat verzoeker hem had geslagen (gehoorverslag CGVS, p.17) kan de Raad slechts vaststellen dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker er zich bewust van was dat hij strafbare feiten had gepleegd en hiervoor een straf riskeerde en er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker een onrechtvaardige straf of behandeling zou krijgen. Verzoeker kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent dat dit een vervolging uitmaakt in de zin van de Conventie van Geneve.

3.4. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot algemene, theoretische beschouwingen maar onderneemt geen ernstige poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Aldus wordt door verzoeker niet betwist dat zijn voorgehouden problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, en hij hiervoor de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kan inroepen. De Raad stelt dan ook vast, na een grondig heronderzoek van de stukken toegevoegd aan het dossier, dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, roept de "*Schending [in] van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*" maar voert geen enkel nuttig gegeven of bijkomend argument aan. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als voor de vluchtelingenstatus.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK